

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Jus Canonicvm R.P. Pavli Laymanni, Soc: Jesu Theologi, Et
Olim In Alma Et Episcopali Academia Dilingana SS.
Canonum Ordinarii Professoris**

Juris Canonici A. R.P. Paulo Laymanno Societatis Jesu Theologo SS.
Canonum In Alma, Catholica, Et Episcopali Universitate Dilingana
Professore Qvondam Ordinario, Prælectionibus Academicis Illustrati

Laymann, Paul

Dilingæ, 1673

Capitvlvm XXXVIII. Cùm in Ecclesia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62587](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62587)

ait *Suar. de Cens. disp. 27. §. 2. n. 4.* & ideò hanc quæstionis partem tanquam probabiliorem sequitur *Alex. hic n. 9.*

Sed pars opposita mihi placet, quam tradit *Abb. inc. Sape. h. r.* Probatur 1. Quia vera ratio, cur appellatio ex constitutione Ecclesiæ non suspendat sententiam suspensionis, est, quam supra dedi, quia pœna medicinalis est, ob contumaciam lata, donec Reus resipiscat; quæ ratio locum non habet in suspensione, quæ censura non est.

2. Ex doctrina *Gl. recepta in cit. c. Sape. verb. rata manet*; quòd Prælati, qui post sententiam depositionis appellauit ad Papam, pendente appellatione, administrare & jurisdictionem exercere possit, quia, qui provocat, nondum damnatus est. *l. 2. §. ult. ff. de pœnis*, quia neque is, cui ad tempus aliquod suspensio à diuinis per interdictum illatum est, ita damnatus censeri debet, quo minus intra tempus legitimum à sententia appellare possit, cum nihil ad propositum referre videatur, siue suspensio, ut pura pœna lata sit ad tempus, an in perpetuum, ut sit depositio, quandoquidem ab utraque sententia. v. g. siue in perpetuum aliquis carceri adiudicetur, siue ad tempus, appellare possit communi iure.

3. Quia si casus aliquis specialis in iure non satis expressus reperiatur, standum est Regulæ juris communis, quæ in proposito est, quòd per sententiam condemnato, appellatio concedi debeat.

Ad 1. arg. oppositæ sent. ductum ex *c. is cui. Resp.* Eum textum nobis fauere, quòd enim appellatio latam sententiam non suspendat, id principaliter dicitur de excommunicatione, de suspensione autem & interdicto, quatenus excommunicationem imitantur; uti etiam colligitur ex hoc *c.* non autem imitantur nec æquiparantur excommunicationi quatenus censuræ sunt ob contumaciam inflictæ, cum excommunicatio semper ex sua natura contumaciam requirat, neque ut pura pœna ferri possit.

Ad alterum *Resp.* negando consequi. cum hi duo effectus, quòd suspensus appellare, & quòd in suspensione celebrare possit, planè

diuersi sint; à diuersis autem inferri non possit.

CAPITVLVM XXXVIII.

Cùm in Ecclesia.

PARAPHRASIS.

Quidam Clerici iudicium Episcopi sui absque causa rationabili detrectantes ad Archi-Episcopum prouocabant, eo cognito Clem. III. mandat Archi-Episcopo ut Clericorum appellationes prius non recipiat, quàm cognorit eas factas esse à grauamine aut sententia iniusta, alioquin appellentem ad Episcopum remittat, ut remota appellatione iudicio eius obtemperet.

SUMMARIVM.

1. Iudici appellationis cognoscendum ante omnia de causa appellationis, an ea rationabilis sit & iusta.
2. Appellans coram iudice ad quem, probare debet appellationem factam, & quidem intra decem dies à lata sententia, & rationabili causa.

NOrand. Vnicum. Iudex appellationis ante omnia cognoscere debet, num iusta fuerit appellandi causa, propter illatum grauamen extra vel intra iudicium, quia si causa appellandi rationabilis non fuerit, sed frivola, procedere ulterius non debet, sed ad Iudicem, à quo remittere, præcipiendo, ut non obstante hac appellatione ipsi pareatur. Consentit *cap. ut debuit. 59. hoc tit.* Et videri debent, quæ dixi in *c. accepta. 35. eod.*

Corollarium. Appellans coram Iudice, ad quem, probare tenetur se appellasse, & quidem intra 10. dies à lata sententia vel grauamine illato, & ex causa rationabili videlicet; quæ si probata fuerit, iusta declarabitur. *cit. c. ut debuit*, & antequam hæc ostensa sint, Iudex ad quem, non potest prohibere Iudici à quo, ne in causa ulterius procedat. *c. Rom. 3. §. si verò. h. r. in 6.* videri hæc potest *Alexand. n. 4. Franc. nos. vlt. vbi aiunt:*

aiunt: ex Joann. Andr. in cit. § quod appellans teneatur producere appellationem & ipsam sententiam, à qua appellavit, ut appareat eum intra tempus legitimum videlicet 10. dies appellasse, quia de re dixi supra in c. 4. h. t.

CAPITVLVM XXXIX.

Directa.

PARAPHRASIS.

Coram Ordinario loci tractabatur causa matrimonialis, in qua mulier virum sibi petebat propter contractas nuptias; vir opponebat vinculum consanguinitatis inter ipsos. Cum autem Iudex in processu hoc grauare videretur, mulier ad Pontificem appellavit, sed intra terminum ipsi praefinitum appellationem non est profecuta, ideò Iudex reassumens jurisdictionem, testimonia de consanguinitate ab viro producta recepit, tunc iterum appellavit mulier ad Pontificem, quassum fuit, num huic appellationi deferri debeat nec ne.

Resp. Clem. III. licet secundum Concil. Lateran. sub Alex. III. sup. in c. Reprehensibilis. 26. h. t. decretum fuerit, quod Iudex, à quo, si appellans appellationem intra terminum praefinitum profecutus non sit, procedere possit in causa; eò quod appellatio deserta videatur, quia tamen iura permittunt, ut in eadem causa bis appelletur, ideò mulier per alteram appellationem se ab ordinarii jurisdictione exemisse censetur, praesertim cum viri intentio ad separationem Matrimonij (cuius causa fauorabilis est) tendat.

S V M M A R I V M.

1. Semel à sententia interlocutoria appellans, an iterum appellare possit super eodem articulo.
2. Semel appellans ab interlocutoria, eaque appellatione deserta, potest iterum appellare, non autem tertio.
3. Sententia interlocutoria non transit in rem

judicatam, nisi confirmata, aut bis pronuntiatam sit, & tunc solum reuocabilis non est.

Quaestio est. Qui semel à sententia interlocutoria appellavit, an iterum appellare possit super eodem articulo.

Resp. Distinguendum esse, num Iudex grauet, antequam appellatio prior deserta sit, an verò postea; si prius grauat, & 10. dierum spatium ad appellandum concessum nondum finitum est, tunc iterum appellari potest; si Iudex post primam appellationem in causa procedat ad sententiam definitiuam. Clem. vn. de dolo, vbi excipitur, nisi prior appellatio manifestè friuola fuerit: nam qui ita appellat & Iudici non pareat, contumax est, contumaci autem appellatio non conceditur, teste Gratiano super cap. Et qui 41. 2. q. 6. §. sunt etiam. gl. in cit. Clem. vn. §. manifestè. ex l. Propexandum. §. etsi quidem. C. de iudiciis. Sin autem post decretam appellationem grauare Iudex videtur, tunc iterum distinguendum; vel enim pars litigans non sistit se Iudici, sed in contumacia manet post desertam appellationem, tunc Iudex non obstante contradictione & appellatione procedit in causa c. Personas, 4. hoc tit. & c. 2. de dolo in 6. vbi dicitur: quod Iudex in hoc casu nec citare teneatur; vel sistit se Iudici, ideòq; contumax non est: hoc casu si Iudex iterum interlocutoriè procedendo. v. g. testes esse admittendos, vel non, dilationem concedendam vel non, grauare videatur, iterum appellari potest, praesertim si causa fauorabilis sit, v. g. matrimonialis.

Notand. Sicuti appellatio à sententia definitiua secundà vice admittitur, non autem tertia vice. l. vn. C. ne liceat in vna eademque causa tertio pronocare. Ut si à duobus viris appellauit ad Praefectum provinciae, à Praefide iterum in eadem causa appellare possum ad Praefectum Urbis, non autem à Praefecto Urbis deinceps appellare licet sub eodem cap. seu causa, propterea quod praesumptio sit contra eum, aduersus quem bis in eadem causa iudicatum fuit; ita secundum quandam proportionem dicendum etià est de sententia interlocutoria, licet

y y y quis